

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Λαμπήρης διαγκώθηκε. Ή νέα είχε δάμο. Τι μπορούσε να πη; Ή Ρόζα είχε τρέξει μόνη της στο σπίτι του ζωγράφου. Θάπρετε μάλιστα να εύχαστήσιν την Αγγή για την καλοσύνη της, που δεν άφησε μόνη τη φίλη της στην κατάσταση που βρισκότανε...

Θα σάς παρακαλέσω, δεσποινίς, της είπε τώρα ο Λαμπήρης με μαλακό τόνο, να μη σάς φέρη κουνέντα για όσα είδατε εδώ, για όσα συνέβησαν. Είμαι βέβαιος πως θα μου κάμει τη χάρη αυτή. Ότι θα το κάμει για τη Ρόζα, που τόσο την αγαπάτε...

—Ω, βέβαια, μπορείτε να είσαστε ήσυχος, άποκρίθηκε η Αγγή. Καί χωρίς να μου το λέγατε, δεν δάβαζα λέξη για τη δυστυχία που συνέβη στη Ρόζα...

—Σας εύχαστώ, δεσποινίς!... Δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο είμαι άπελυσμένος! Ο Θεός καταράσθηκε, θαρρείς, το σπίτι μου. Ή συμφορές με χτυπούν κατακέφαλα... Μά, άς σωθ ή Ρόζα... κι όλα θα κανονισθούν...

Την τελευταία του λέξη ο Λαμπήρης την έτόνισε παράξενα. Ή Αγγή του έφριξε ένα εξεστιασκό βλέμμα, μα ο πατέρας της Ρόζας χαμήλωσε άμέσως τα μάτια του.

Μολατούτα η Αγγή κατάλαβε την άπειλή που κρεβότανε κάτω από τα λόγια του Λαμπήρη κι αντήριχθαις.

Δέν είχε σβόει λολπόν το μίσο του άνθρώπου αυτου; Διούθε ακόμα έκδηλωση; Δέν είχε μαλακώσει η καρδιά του; Σχεδίαζε να έκδηλωση τον ζωγράφο, ενώ έκει, πλάι του, κοιτόταν η κόρη του σχεδόν νεκρή, ένδ ήξερε καλά-καλά ακόμα άν η Ρόζα θα γίνουνο το θάνατο!...

Ή σάφεις αυτες έκαναν την Αγγή να όρησθη έναντίον του άκαρδου αυτου πατέρα, που προσκοιτόταν σε μια τόσο κρίσιμη στιγμή. Γύρισε λολπόν και του είπε, για να δοκιμάση ως που έφτανε η σκληρότης του:

—Βέβαια, όλα θα πάνε καλά... Άρχει να γίνωσση η Ρόζα...

—Ναι, έχετε δίκιο, δεσποινίς. Άρχει να γίνωσση το παιδι μου.

—Αν όμως δέν μπορέσουμε να την σώσουμε, τότε... τότε...

• Κι ο Λαμπήρης έφριξε τις γροθίες του, γεμάτος λύσσα και μανία, που δύσκολα την συγκρατούσε...

Έξαινα έκωσθηκε ν' άνοιξη η αδόλορητα.

Ο Λαμπήρης έτρεξε στο παράθυρο και κίτταζε στην αυλή.

Ήταν ο Γαλάζης μ' έναν άγνωστο γηρασμένο κώριο, το γιατρό άσφαλάω.

Όταν μπήκαν στο δωμάτιο, ο Άνδρέας έδειξε στο γιατρό τη Ρόζα κ' έσπεισε να του πη, γρήγορα-γρήγορα, για να προλάβη οποιαδήποτε γάργαρα.

—Όπως σάς είπα, γιατρέ, η έξαδελφον μου είχε ρθή με τη φίλη της να με δούν, βρήκε το πισόλι μου πάνω στο τραπέζι και, μη ξέροντας άν είναι γεμιστό η όχι, χτυπήθηκε καθώς το περιεργαζότανε...

Ο γιατρός κόνιησε το κεφάλι του χωρίς ν' άπάντηση. Πλησίασε κατόπιν στο κρεβάτι κ' έτοιμάσθηκε να εξετάση το τραύμα της νέας.

Ή όμορφιά της Ρόζας, μ' όλη της τη γλομάδα και την άναταστασία των μαλλιών της, του έκαμε βαθειά έντύπωση...

Έπιασε το λεπτό της όλόλευκο χεράκι, έξήτησε τους σφιγμούς της και δάγκωσε τα χείλη του.

Ο Λαμπήρης το άντελήφθη και τρώμαζε... Έτρεξε κοντά του και τον ρώτησε με φωνή που την έβγαζε η άγωνία:

—Λοιπόν, γιατρέ; Ύπαρχει κίνδυνος; Πέστε μου... Πρέπει να μου το πητε, να το ξέρω...

Ο γιατρός έφριξε ένα γρήγορο βλέμμα στο Λαμπήρη, και, σαν να μην του έκαμε καλή έντύπωση η άγρια και άσθητη μορφή του, ρώτησε άπειθινόνημος προς τον Γαλάζη:

—Είνε πατέρας σας;

—Όχι, γιατρέ, άποκρίθηκε ο Γαλάζης. Είνε θεός μου. Ο πατέρας της άτυχης εξάδελφης μου.

Ο Λαμπήρης κατασφύρισε. Θά έδινε και την ψυχή του στο διάβολο, άν μπο-

ρούσε να στραγγάλιση τον άθλιο αυτον νέο, που ήταν η αίτια όλης της συμφοράς.

Ο γιατρός δέν είχε τίποτα. Κίτταζε πάλι για μια στιγμή το Λαμπήρη, του όποιου το πρόσωπο του φανόταν πολύ γνόστο, και κατόπιν ειπε:

—Μη με χασμεράτε, σάς παρακαλώ, περισσότερο. Άς μείνη μόνον η δεσποινίς κοντά μου για να με βοηθί. Άφήστε με μόνο...

Ο Λαμπήρης βγήκε στο άτελλε.

Ο Γαλάζης τον άκολούθησε, ρίχνοντας βλέμματα άγωνίας και πόνο προς την άγατημένη του.

—Δεσποινίς, ειπε ο γιατρός στην Αγγή σαν έμειναν μόνοι, σταθήτε από το άλλο μέρος του κρεβατιού, σάς παρακαλώ, και δίδετε μου ό,τι σάς ζητώ.

Ή Αγγή έτρεπε.

Αισθανόταν πως δέν θα είχε τη δύναμη ν' άντικρύση αίματα.

Ο γιατρός το άντελήφθη και την καθήσυχασε.

—Μην τρομάζης, παιδι μου. Δέν πρόκειται ν' άντικρύσης τίποτε το φοβερό. Έτοιμάσε μου μερικούς έπιδέσμους και άρκετο βαμπάκι. Τα έφερε ο νέος που με είδοποιήσε, μαζί του.

Κατόπιν ο γιατρός έσφιξε πάνω από τη Ρόζα, παρομίρισε τα κλινοσκεπάσματα κ' έσφιξε μ' ένα ψαλίδι τα αίματομένα φορεμάτια της στο μέρος της πληγής...

Ή Αγγή τον βοηθούσε μηχανικά, μη τοιμώντας να κίτταξη τη φίλη της που κοιτόταν έμπρός της, με το πάλιννο στήθος της γυμνό και αίματομένο.

Ο γιατρός έπλενε την πληγή και την έδεσε μέσα σε λίγα λεπτά. Το τραύμα ήταν σοβαρό, θανάσιμο σχεδόν. Γι' αυτό έκαμε το καθατό ποιεζήτως κ' έσπεισε να καλέση τον ζωγράφο.

—Κύριε, του ειπε, η νέα πρέπει να μεταφερθί άμέσως και με κάθε προφύλαξη σ' ένα νοσοκομείο. Το τραύμα της είναι σοβαρό. Χρειάζεται κλινική θεραπεία και γι' αυτό έπλενα κ' έδεσα μόνον την πληγή της, για να σταματήση την άιμορραγία.

—Κινδυνεύει η ζωή της, γιατρέ! φώναζε άξαινα ο Λαμπήρης, που άκουγε με χτυποζάρδι τα λόγια του γιατρού.

Ο γιατρός δέν άπάντησε άμέσως. Τέλος ειπε:

—Δέν μπορώ να σάς πω τίποτε προς το παρόν. Φροντίστε μόνον να μεταφερθί η νέα σ' ένα νοσοκομείο το γρηγορότερο.

Ο πατέρας της Ρόζας κατάλαβε πως η κόρη του δέν θα ζούσε και πως ο γιατρός άπέφευγε να πη την άλήθεια. Σωριάστηκε σε μια καρέκλα κι άρσιος να δρόνεται.

Ο Γαλάζης έννοιωσε την καρδιά του να σπαραξεται.

Ή Αγγή έκλαιγε επίσης σιγά, πονεμένα.

Σε μια στιγμή όμως, όταν έφυγε ο γιατρός, πλησίασε τον Γαλάζη και του ειπε σιγά:

—Γιά το Θεό!... Προσέχετε τον πατέρα της!... Σας μισεί θανάσιμα!...

Ο Άνδρέας κόνιησε θλιβερά το κεφάλι του.

—Το ξέρω, δεσποινίς, ειπε. Μά σάς εύχαστώ, Σας εύχαστώ πολύ.

—Είνε βανός να σάς κάμη κακό. Φαίνεται τόσο άπελυσμένος!...

Πραγματικώς, στην κατάσταση που βρισκόταν ο Λαμπήρης τη στιγμή αυτή, μπορούσε να φτάση στα έσχατα.

—Θά προσέχω, ειπε ο Γαλάζης στη νέα και της έφριξε μ' ένγνωμοσύνη το χέρι. Έπειτα πρόσθεσε λυπημένα:

—Άς σωθ ή νέα κι' άς πληρώσω εγώ με τη ζωή μου το θάμα αυτό!...

Στο μεταξύ αυτό ο Λαμπήρης σκέφθηκε πως έτρεπε να μη χάνη καιρό. Ήταν ανάγκη να ένεργήση μόνος του και γρήγορα. Δέν έπρεπε να μείνη η Ρόζα στο σπίτι του ζωγράφου, γιατί και η γειτονιά γύρω είχε ίστορική πώς κάτι το άσθητικό συνέβαινε.

Θάτρεχε στην κλινική ένός φίλου του γιατρού, θά συνεννοείτο μαζί του και θά μετέφεραν την κόρη του έκει, κατά το μεσημέρι, την ώρα που οι γείτονες θά καθόντουσαν να φάνε κι' ο δρόμος θάτανε έρημος.

—Άς σωθ ή Ρόζα κι' άς πληρώσω εγώ με τη ζωή μου το θάμα αυτό, ειπε ο Άνδρέας.

(Άκολουθεί)